

מסורת הש"ס

(א) (לעילמא: א:) [נקמן נב:]; (א) [נקמן נג:]; (ד) [ע"י מוספות נקמן סד: ד"ה מסתבאל]; (ה) [נקמן ג: [מוספתא ספ"ו ע"ש]; (ו) [נקמן מט: מוספתא פ"ו ה"ה]; (ז) [נקמן מג: מח: פסחים כח:]; (ח) [נקמן מח:]; (ט) כ"ה בדפוס"; (י) [וע"י מוס' יבמות עד: ד"ה השפחה]; (י) כלל זה משען הקוסא הוא והמירין חסר בתוספות ונכ"ל יש לומר דגרוהו ואכלהו קאמר א"י י"ל כו'. רש"י ו"ע"ש; (ט) בנש"א בגי און.

תורה אור השלם

- ↑ ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב ?? מחרון אפן ויתן לך רחמים וירחמך וידברך באשר נשבע לאבתך; דברים יג יח

גליון הש"ס

גמ' אמר אביי ששפחה. עיין נקמן דף קמ ע"א מוס' ד"ה כאן: רש"י ד"ה אלא וכו' וכו' דבר הפקר. ע"י מנ"ח ס"י תפס"ו סק"ה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' והצ"ן בו לידע: (ב) רש"י ד"ה הני מינ' וכו' דמבוי: (ג) ד"ה הני וכו' עובד כוכבים כיון ששפיס: (ד) ד"ה מותר וכו' דשנא: (ה) תוס' כילפינן בפרק [ר"ץ] [נקמן נג: מושם בסתר [דגרים ס:]] **מרקולים**. יש עכו"ם שעובדין לגל של אצנים וקורין לה מרקולים וכל הנא זורק לה אבן והיא עבדותה: **מוסרם**. שהרי ציטלו העובד כוכבים שסתר לגל: **בדרבא**. ללמא מגבה לה לכולה מרקולים: **ברישא** והדר מבטל ליה וסותרו: **לזרעו**. שזריך לשפאין להסיק בשפאיה: **היא ושפאיה מוסרין**. דהא בטלה עובד כוכבים ^(א) ששיפה ^(ט) [לזרכין]: **לזרעה**. ליפומה: **ושפאיה מוסרין**. דמזרק זריק להו ולא פלח להו: **ישראל ששיפה עבדות כוכבים**. של עובד כוכבים דאי של **ישראל אפי'** שיפה נמי עובד כוכבים **היא ושפאיה** אסורין דעבדות כוכבים **ישראל** לאו בת צטולי היא: **סיהו**. הן דשיפה ישראל לזרכו כעבדות כוכבים **לרות**. המואל עבדות כוכבים **של מתכת: אמרו לו אף היא נעשים וצל כלומר** הוא מתכוין לאצרה שלא יהנה ישראל ממנה וגם עתה יהנה ישראל ממנה שהרי השחקים נעשים וצל ונאמר לא ידבק צידך מאומה: **לזרם דרקון**. סתמא לעבדות כוכבים כדתנן במתניתין (דף מ:):

ספק עובד כוכבים חסכו. והוי ציטול: **ספק ישראל חסכו**. ולא הוי ציטול: **מוסר**. דתלינן צעוד כוכבים דהא ספק ספיקא הוא ^(י) ושמא לא נעבד כוכבים **קמיי** [נמח: זורעין תחתיה של אשירה ירקות צימות הגשמים שהצל להן וכן כל אינן קשה להן ואין נהנה ממנה אבל לא צימות החמה שהצל יפה להן ונמנא נהנה מאשירה. כל אשירה אינן הוא: **רבי יוסי אומר אף לא ירקום צימות הגשמים לפי שהנבייה נושרת**. על הירקות והוה לזבל ונמנא בעל הירק נהנה מן האשירה. נבייה הן העלין הנושרין מן האילן צימות הגשמים: **דעיקר עבדות כוכבים קיימם**. האילן לא בטל הלכך נבייה הנושרת ממנה אסורה: דקן

מזיק. בצרא אלמא ישראל הוה: **והצ"ן צו**. על שפת הדור לידע אם זכר: **כהן**. חכס ומורה הוראה הוה ונתכוין להורות לה ישבע ימי הטומאה וימי טהרה: **בדרלם**. בלשון ארמי פאס: **מזויין שם**. וכבר אכלהו או גררוהו לחור שלהן ולא איהל כהן זה על המט:

של מציק אחד ברימון שהטילה נפל לבור ובא כהן והצ"ץ ^(ב) לידע אם זכר אם נקבה ובא מעשה לפני חכמים וטיהרוהו מפני שחולדה וברדלם מצוין שם והא הכא דודאי הטילה נפל ספק גררוהו ספק לא גררוהו וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי לא תימא הטילה נפל לבור אלא אימא ״הטילה כמין נפל לבור והא לידע אם זכר אם נקבה הוא קתני ה"ק לידע אם רוח הפילה אם נפל הטילה ואת"ל נפל הטילה לידע אם זכר אם נקבה ואיבעית אימא כיון שחולדה וברדלם מצוין שם ודאי גררוהו איתיביה מצא תבנית יד תבנית רגל הרי אלו אסורין מפני שביוצא בהן נעבד אמאי הא שברים נינהו הא ^(ב)תרנגומה שמואל בעומדין על בסיסן איתיביה ^(ג)עובד כוכבים י־מבטל עבודת כוכבים שלו י־ושל חברו דיישראל אינו מבטל עבודת כוכבים של עובד כוכבים אמאי תיהוי כעבודת כוכבים שנשתברה מאליה ^(א)אמר אביי שפחסה וכי פחסה מאי הוי והא תנן ^(א)פחסה אע"פ שלא חסרה בטלה הני מילי דפחסה עובד כוכבים אבל פחסה ישראל לא בטלה ורבא אמר לעולם כי פחסה ישראל נמי בטלה אלא גזרה ^(ד)דלמא מגבה לה והדר מבטיל לה והוי עבודת כוכבים ביד ישראל וכל עבודת כוכבים ביד ישראל אינה בטלה לעולם איתיביה ^(ה)עבו"ם ישחביא אבנים מן המרקולים וחופה בהן דרכים וטרשיאות מותרות וישראל שהביא אבנים מן המרקולים וחופה בהן דרכים וטרשיאות אסורות אמאי תיהוי כעבודת כוכבים שנשתברה מאליה הכא נמי כדרבא איתיביה ^(ו)עובד כוכבים ששיפה עבודת כוכבים לצרכו היא ושיפוייה מותרין לצרכה היא אסורה ושיפוייה מותרין ^(ב)וישראל ששיפה עבודת כוכבים בין לצרכו בין לצרכה היא ושיפוייה אסורין אמאי תיהוי כעבודת כוכבים שנשתברה מאליה הכא נמי כדרבא איתיביה ^(ז)רבי יוסי אומר ישחוק חזרה לרוח או מטייל לים אמרו לו אף היא נעשה זבל וכתוב ילא ידבק בידך מאומה מן החרם אמאי תיהוי כעבודת כוכבים שנשתברה מאליה הכא נמי כדרבא איתיביה רבי יוסי בן יסאי אומר מצא צורת דרקון וראשו חתוך ספק עובד כוכבים חתכו ספק ישראל חתכו מותר ודאי ישראל חתכו אסור אמאי תיהוי כעבודת כוכבים שנשתברה מאליה הכא נמי כדרבא איתיביה ^(ח)רבי יוסי אומר אף לא ירקות בימות הגשמים מפני שהנבייה נושרת עליהן אמאי תיהוי כעבודת כוכבים שנשתברה מאליה שאני התם דעיקר עבודת כוכבים קיימת והא

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

מב. עין משפט

ח א מיי פ"ט מהלכות טומאת מת הלכה יא:
ב ב מיי פ"ח מהל' עבודת כוכבים הלכה ט סמג לאון כב טוש"ע י"ד סימן קמו סעיף א:
ג ג מיי שם טוש"ע שם סעיף א:
יא ד מיי שם טוש"ע שם סעיף א:
יב ה מיי שם הלכה י טוש"ע שם סעיף ו:
יג ו מיי שם הלכה ט טוש"ע שם סעיף ב [טוש"ע א"ח ס"י תקפו סעיף ג]:
יד ז מיי שם הלכה יב סמג שם:
טו ח מיי וסמג שם טוש"ע י"ד סימן קמו סעיף ו:
טז ט מיי שם טוש"ע שם סעיף א:
יז י מיי שם הלכה ו סמג שם טוש"ע י"ד שם סעיף יד:

מוסף רש"י

רבא כהן והצ"ץ בו. כהן חכס היה ומורה הוראות ומתכוין להורות לה ימי טומאה וטהרה, אי נמי דשורה אללו צמים וטועמי בתדומתו ודולה להוור ממנה כל ימי טומאתה, ויש אומרים לידע איתמי יהא זמן הבאת קרבנה אם ילרע בתשמרתו אם לאו, ולא ספיקא לי, דנצטיל (מור) [עור] עולה אחת לכולה משמרה לא עייל האי כהן כפיה להנ, ועוד שהרי היא יכולה לאכר קרבנה כל זמן שתרלה, וגם לשון ראשון אינו נגאה, דאי חכס הוא כלום הוא צא להאחיל ולעבור על לאו דטומאת מת, אלא כהן עם הארץ היה או קטן וגסרתו אשה להצין ולבלות (דדה סו:) או: כהן קריב או מבג צימת היה ושלמותו שם נקבה, ולא מוכר אותו כהן על אזהרת נפש לא יעמא, והצ"ן צו צבור והנפל לא ראה (פסחים סו:) וטהרהוהו. ממאחיל על הנת (שם) שחולדה וברדלם מצוין שם. וסמס חור חולדה וברדלם פומח סמח הוא וגיררוהו לחורן ולא האחיל (שם). רוח הפיילה. שפיר מלא רוח ואם מתנא לומר נפל היה כלומר לכל אלה הוצרך כהן דאם הוא ואחרי, ואין כאן לא טומאת זכר ולא טומאת נקבה ואם איראה שהוא וולד לרביע לראות אם זכר אם נקבה (שם). ודאי גררוהו. ממוחקין הן נכך (שם) בעומדין על בסיסין. על כן, מקום הממוקן להם דסיון דלאומצניהו הם ודאי פלחי להו (שער חא). וישראל אינו מבטל כו'. דעכו"ם פוסק אלוהו ילפינן ולא ישראל, וכל שכן דישאל אינו מבטל עבודת כוכבים דישאל, דאין לה טטילה עולמית, דהא וסם בסתר כתיב (לקטן כב:). פחסה. מיעבה בקיומם (לקטן ג:). עכו"ם שהביא כו' דעליתו מותרות. (לקטן ג:). וישראל עכו"ם (לקטן ג:). וישראל ששיפה כו' אסורין. שאין ישראל מבטל עבודת כוכבים (לקטן סו:). דוורה לדורה. שלא יבטל זה ישראל ליהטות ממנה (לקטן ח:). אף היא נעשה זבל. אם חרנה לרוח גם עתה יש הנאה ממנה (לקטן מח:).

והא (לקטן חא:). שהנבייה. עליו נשרין צימות הגשמים מן האילן (לקטן מח:).

והא (לקטן חא:). שהנבייה. עליו נשרין צימות הגשמים מן האילן (לקטן מח:).